

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2011 r. w sprawie T-421/07, Deutsche Post AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 14 lutego 2012 r. przez Deutsche Post AG

(Sprawa C-77/12 P)

(2012/C 118/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deutsche Post AG (przedstawiciele: J. Sedemund i T. Lübbig, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, UPS Europe NV/SA, UPS Deutschland Inc. & Co. OHG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene w całości wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2011 r. w sprawie T-421/07;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy zasadniczo kwestii, czy — i ewentualnie na jakich warunkach — decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 jest aktem zaskarżalnym w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Powstaje w szczególności pytanie, czy tego rodzaju decyzja o wszczęciu postępowania prowadzi do powstania autonomicznych i wiążących skutków prawnych poza skutkami wynikającymi już z uprzednio wydanej decyzji o wszczęciu postępowania w przedmiocie — jak podniesiono — tych samych środków pomocy.

Sąd stwierdził niedopuszczalność skargi, zasadniczo ze względu na to, że zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja o wszczęciu postępowania z 2007 r. C 36/07 (ex NN 25/07) dotyczyła tych samych środków, co wcześniejsza decyzja z 1999 r. C 61/99 (ex NN 153/96). Uznał on, że w tym względzie jest bez znaczenia, że w postępowaniu wyjaśniającym poprzedzającym niniejsze główne, formalne postępowanie wyjaśniające wydana została przed pięcioma laty decyzja negatywna w rozumieniu art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ owa decyzja negatywna jedynie częściowo zakończyła uprzednie postępowanie wyjaśniające.

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów na poparcie swego odwołania:

- 1) Sąd nie uwzględnił w zaskarżonym wyroku, że sporna decyzja o wszczęciu postępowania z 2007 r. wywołuje autonomiczne skutki prawne. Owa decyzja o wszczęciu postępowania dotyczyła bowiem środków pomocy, które w znacznym stopniu wykraczały poza środki zakwestionowane przez Komisję w decyzji o wszczęciu postępowania z 1999 r. Ponadto, postępowanie główne wszczęte w 1999 r. zostało w całości zakończone w drodze decyzji negatywnej 2002 (2002/753/WE), w związku z czym decyzja o wszczęciu postępowania z 1999 r. nie mogła już wywoływać skutków prawnych. Stwierdzając niedopuszczalność niniejszej skargi Sąd naruszył w szczególności art. 263 akapit czwarty TFUE, ponieważ każda decyzja wywołująca autonomiczne skutki prawne jest na mocy tego przepisu zaskarżalna.
- 2) Po drugie, Sąd dopuścił się błędu co do prawa niewłaściwie oceniając zakres naruszenia przez Komisję zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, prawidłowego postępowania administracyjnego oraz ich skutków na omawiane postępowanie. Sąd nie stwierdził bowiem błędu co do prawa w sytuacji, w której Komisja uznała następczo, że postępowanie wyjaśniające wszczęte w 1999 r. nie zostało w pełni zakończone i podjęła je ponownie pięć lat po jego formalnym zakończeniu.
- 3) Po trzecie, okoliczność, że w niniejszej sprawie Sąd odmówił wnoszącej odwołanie jakiegokolwiek możliwości wniesienia bezpośredniej skargi na decyzję o wszczęciu postępowania z 2007 r. stanowi odebranie możliwości ochrony prawnej, co diametralnie narusza prawo podstawowe wnoszącej odwołanie do skutecznej ochrony prawnej wynikające z art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych oraz art. 6 ust. 3 TUE w związku z 6 ust. 1 zdanie pierwsze Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.
- 4) Po czwarte, Sąd zaniechał wskazać przynajmniej paru wyjaśniających stwierdzeń dotyczących dwóch wskazanych powyżej aspektów, które nie zostały w ogóle poruszone w zaskarżonym wyroku. Owe zaniechanie Sądu stanowi naruszenie obowiązku uzasadnienia wyroków, wynikające z zasady państwa prawa.